

ဝန်လင်း

Read on the move

အိ

မျိုးထားတဲ့ လွှဲပြောင်း

ပျိုးထားတဲ့လွင်ပြင်

အခန်း (၁)

မန်းရွှေမြို့တော် ၏ ကျက်သရေဆောင် ဖြစ်သော ကျုံးမြို့ရိုးသည် ဖြာဆင်းကျလာသော ခပ်နွေးနွေးနေခြည်အောက်တွင် အလွန် လှပရှုမော မဆုံးအောင် ကျက်သရေဖြိုးဝေဖြာလျက် မြင်ရသူအဖို့ စိတ်နှလုံးကိုကြည် မွေ့လန်းဆန်း လတ်ဆတ်လေသည်။

မြသဏ္ဌာန်အဖို့လည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖန်တီးပုံဖော်ဖို့ ဣဒါအငြိမ့် ခသူသကမ အကောင်းဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်နေသည်ဆို ကမမှာ ။

မြသဏ္ဌာန် အာရုံတွေ ကို ပန်းချီကားထဲနှစ် ကာစုတ်ချက်တွေ ကို ကင်းပတ်စိ စပေါ်သို့ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားတို့ထိနေ၏ ။ မြသဏ္ဌာန် အဖို့ ပန်းချီဆွဲနေရလျှင် ကမ္ဘာသစ်ကလေးထဲရောက်နေသလို ခံစားရပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့နေတတ်၏ ။

"သဏ္ဌာန် နင်ပန်းချီကြီးပဲ လှိမ့်ဆွဲမနေနဲ့ဦး၊ ကင်းဘတ်စိကြီး လည်းပေါက်သွားပါဦးမယ်ဟယ်"

ဇာဇာ စကားကြောင့် တာပင်တိုင်ဆီခွက်ထဲသို့ စုတ်တံကို နှစ် ဆေးလိုက်ပြီး

"ဪ ဖြစ်ရလေ မိဇာရယ် ပန်းချီဆွဲဖို့မနက်စောစော ထွက် လာတာကို ပန်းချီပဲဆွဲမနေနဲ့ဆိုတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ အဟင်း၊ ပန်းချီ မဆွဲဘဲ နေရောင်အောက်မှာ နည်းစနစ်မကျတဲ့ ကကွက်တွေ နဲ့ ကနေရမှာ လားလို့"

ငေါ့တူးတူးလေးပြောလိုက်သော မြသဏ္ဌာန်စကားကြောင့် ဇာဇာ ခွဲခနဲရယ်လိုက်သည်။ မြသဏ္ဌာန်ပါ မပီပြင်သော မျက်စောင်းလေး ဖြင့်

လိုက်ရယ်သည်။

အမည် နှင့်လိုက်ဖက်အောင် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်တို့ တလက်
လက်တောက်ပနေသလို မြသဏ္ဌာန်၏ ကြည်လင်နုဖတ်နေသော မျက်နှာ
ဖူးဖူးလေးပေါ်မှ သွေးကြောမျှင်မျှင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ဖြင့် ထင်းနေအောင် လှပသော
မြသဏ္ဌာန်။

ရှေးဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ ယခုဘဝပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် လှနေပေ
ရော့လား။ စကားပြောလျှင် အချိုးကျပြေပြစ်အောင် မပြောတတ်သော မန္တလေးသူ
မြသဏ္ဌာန်အဖို့ အရာရာကိုသွေးအေးစွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး သူမကိုယ်သူမ
ကွန်ဖီးဒန့်အပြည့်ရှိသူလေး ဖြစ်သည်။

"နင်ဟာလေ အမြဲပဲလူတစ်ဖက်သားကို အကောင်းမမြင်တတ်
ဘူးသိလား၊ ဒီကဖျော်လာတဲ့ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မှာ စိုးလို့ သတိပေးတာ ပါနော်
ဟွန်း ပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ သူ့ပန်းချီကားကြီးက မနက်ဖြန်သဘက်ခါ ဆိုရင်ပဲ
နိုင်ငံခြားသားတွေ လာဝယ်မှာ ကျနေတာပဲ"

ဇာဇာ တစ်ခါသုံးဖော့ဘူးဖြင့်ထည့်လာသော ကော်ဖီဘူးကိုလှမ်း
ပေးရင်း မကျေမနပ်ပြောသည်။

"သိပါတယ် ငါကလည်း ဒီနေရာလေး အမှောင်တုံးလေး နည်း
နည်းနိုက်ပြီးတာနဲ့ သောက်မလို့ပဲ"

"ရှေ့ ပီဇာပူပူလေးပါတစ်ခါတည်း စားလိုက် ပြီးရင် ဟို အိတ်ထဲမှာ
တစ်ရှူးဘူး၊ ငါ ဟိုနားဒီနား ခဏစက်ဘီးလျှောက်စီးလိုက်ဦး မယ်၊ နင့်အနားမှာ
တော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တစ်ချိန်လုံးထိုင်မနေနိုင်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကြွ ကြွ နင့်အကြောင်း ငါမသိတာကျနေတာပဲ
စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ကောင်လေးတွေ ကို လိုက်ရှိတ်မလို့ မဟုတ်လား"

"အဟီး ရှိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပဲပေးမလို့"

ဇာဇာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေးပြောကာ ဒေါက်ထောက်ထားသော စက်ဘီး လေးကို
ခပ်သော သော လေးနင်းကာ ထွက်သွား၏။

မြသဏ္ဌာန် ကော်ဖီသောက်ရင်း ရေး လက်စပန်းချီကားကို အရသာခံပြီး
တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေမိ၏။

ကိုယ်ပီတိနှင့်ကိုယ် နံနက်ခင်းလေးကတော့ သာယာနေဆဲ။

*

အခန်း (၂)

"ဟာ ရပ် ရပ် ကားခဏရပ်"

လင်းမြတ်၏ အလန့်တကြားအသံဖြင့်ကားရပ်ခိုင်းသော ကြောင့်
မင်းပြည့်စုံ လီဗာကိုယောင်ယမ်းပြီး ဖိနင်းချလိုက်သည်။ ဘရိတ်အုတ် လိုက်သော
အရှိန်ကြောင့် လင်းမြတ်နှင့်ဖိုးချစ် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ
အရှေ့ကိုယ်မ်းထိုးကုန်၏ ။

"ဘာလဲကွာ အလန့်တကြားနဲ့ ကားကိုဘာလို့ရပ်ခိုင်းတာလဲ"

"ဟို ဟိုမှာ "

မင်းပြည့်စုံ၏ အမေးကို လင်းမြတ် မဖြေဘဲ ကျုံးဘက်သို့ လက်
ညှိုးညွှန်ပြသည်။

လင်းမြတ်လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ဖိုးချစ်နှင့်မင်းပြည့်စုံ လှည့်ကြည့်
ကြသည်။ ဖိုးချစ် မျက်နှာ အံ့ဩရိပ်ကလေး ပြောင်းသွား ပေမယ့် မင်း ပြည့်စုံ
မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ ဘာအရိပ်မှ မပြောင်းလဲ။

"ဘယ်လောက်ရှားပါးလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းလေးလဲလို့ကွာ"

ဖိုးချစ် တအံ့တဩဆို၏ ။

"အေးကွာ အဝေးကကြည့်ဆိုရင်တောင် ဒီလောက်လှနေရင်
အနီးကပ်ကြည့်ရင် ပိုတောင်လှဦးမယ်"

"မင်းတို့က ရန်ကုန်ကမိန်းကလေးတွေ ငမ်းလို့အားမရလို့
မန္တလေးသူတွေ ကို လာငမ်းနေပြန်ပြီ၊ ကြည့်လဲလုပ်ဦး ရန်ကုန်သားတွေ
သိက္ခာကျတယ်နော်"

မင်းပြည့်စုံ အကဲပိုနေကြသော ဖိုးချစ်နှင့်လင်းမြတ်ကို သတိ ပေးပြီး

သူပါ ထိုမြင်ကွင်းလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

နံနက်ခင်း လေတဖြူးဖြူးလွင့်မျောနေသော ဆံနွယ်ရှည်ရှည် လေးတွေ နှင့် ဘေးဘီကိုတစ်ချက်မျှဝှေ့မကြည့်ဘဲ စိတ်အာရုံတွေ ကိုပန်းချီ ကားထဲ နှစ်ထားသော သူမ ဘယ်လိုပန်းချီကားကိုများ ရေး နေသနည်း။ ပန်းချီကားတွေ ကို ခရေဇီ ဖြစ်လွန်းသော မင်းပြည့်စုံ ဒါကိုတော့စိတ်ဝင်စား သည်။

ထို့ကြောင့် သွားကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေ ကို ရုတ်တရက် အကောင်အထည် ထဖော်လိုက်သည်။

"ကဲ လင်းမြတ် မင်းပဲ ကားမောင်းတော့၊ ပြီးရင် ဟိုတယ်ထဲ မှာ စောင့်နေမယ့် ဒါရိုက်တာဆီကိုငါတို့ရောက်ပြီဆိုတာကို သတင်းပို့လိုက်"

"ဟမ် မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ငါ ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦးမယ်"

"ဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိ မင်းက မင်းသားနော်၊ ဘာပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲ"

လင်းမြတ် အလန့်တကြားဖြင့်တားသည်။ မန္တလေးကို ကားရိုက် ထွက်လာသော စူပါမင်းသား မင်းပြည့်စုံ၏ ကိုယ်ရံတော် နှစ် ယောက်အနေ နှင့်ထိုမျှလောက်တော့ ဟန့်တားသင့်ပါသည်။

"ဘာမှလျှောက်မလုပ်ဘူး၊ ပန်းချီကားကိုသွားကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့သူ့ရေး ချက်တွေ ကိုလေ့လာမယ် ကြည့်ရင်းနဲ့သဘောကျရင် ဝယ်လိုက် မယ်"

"ဒါဆို ငါလည်းလိုက်မယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုတော့ခေါ်ပါနော် မင်းပြည့်"

ဖိုးချစ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပူဆာ၏ ။ သူ့အဖို့က ပန်းချီ ကားကိုစိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတာထက် ပန်းချီဆရာမလေး၏ အလှကို အနီးကပ်ခံစားချင်၍ ဟုဆိုကာ ပို၍ မှန်မည် ။

"တစ်ယောက်မှ မလိုက်နဲ့၊ မင်းတို့ပါရင် ငါခံစားလို့ရမှာ မဟုတ် ဘူး"

"မင်းကို မင်းသားမှန်းသိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဒီမှာ လေ ဒါပါတာပဲ"

မင်းပြည့်စုံ ဦးထုပ်နှင့်မျက်မှန်အနက်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

ထိုအကာအကွယ်ပစ္စည်းပါလျှင် မင်းပြည့်စုံဆိုတာကို တော် ရုံလူမသိတော့။

"ဒါဆို အန်တီလှိုင် ဖုန်းဆက်ရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ"

"ငါ ရေချိုးခန်းဝင်နေတယ် သူ့ဆီဆက်လိုက်လို့ပြောလိုက်"

လင်းမြတ် စိတ်မော့စွာဖြင့် ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးခါလိုက်သည်။

မင်းပြည့်စုံကတော့ မွေပြန်ပြီဟု စိတ်မသက်သာစွာ တွေးလိုက်မိသေး

သည်။

မင်းပြည့်က လူကသာနိုင်ငံကျော်မင်းသားတစ်လက်၊ စိတ်က

ကလေးစိတ် တစ်ဝက်ကျန်နေသေးသည်။ အရာရာကိုဆုံးဖြတ်လွယ်ပြီး

စိတ်အလိုအရမ်းလိုက်လွန်းသည်။

သူတို့သို့ အပြုအမူမျိုးလုပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းတွေ လျှင်

တကယ်တမ်း ခေါင်းခံဖြေရှင်းရမည့်သူက လင်းမြတ်။

ခုလည်း ဖိုးချစ်နှင့်လင်းမြတ် ရန်ကုန်ကနေကားကို တစ်လှည့်စီ

မောင်းလာတာ သူမောင်းမည် ဆိုပြီး ဂျစ်တိုက်သဖြင့် သူ့ကိုပေးမောင်းလိုက် ရသည်။

ခုလည်း ကိုယ်စမိသည့်ဇာတ်လမ်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြီး

အဆုံးမသတ်နိုင်၊ ကိုယ်သာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပန်းချီဆွဲနေသော မြင်ကွင်းကို

အထူးတလည်မပြခဲ့ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်လျှင် မင်းပြည့် အာရုံထဲသို့

ပန်းချီကားဝယ်မည့်ပိုး ရုတ်တရတ် ဝင်လာမှာ မဟုတ်။

လင်းမြတ် စိတ်ပူတွေ :တွေ :နေတုံး မင်းပြည့်စုံ တံခါးကိုဖွင့်ဆင်း
လိုက်သည်။

"ဟာ ဟေ့ ဟေ့ နေဦးလေ ရော့ ဒီလောင်းကုတ်ကြီး ဝတ်သွား"

"ဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါ့ကို မာဖီးယားဂိုဏ်းသားလို့ ထင်သွားမှာ ပေါ့ကွ"

"အဲဒီ လိုထင်တာက ရှော့ခံမရှိဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို မင်း
သားလို့ထင်သွားမှာ က ရှော့ခံရှိတယ်၊ တော် ကြာ လမ်းဘေးမှာ သူများ
ပန်းချီထိုင်ဆွဲတာကိုကြည့်ပြီး မင်းသား မင်းပြည့်စုံ ငုတ်တုတ်မေ့နေ သည်ဆိုတဲ့
သတင်းအင်တာနက်ထဲပါလာရင် အားလုံးကျွင်တက်ကုန်မယ် အရင်ဆုံး
ကျွင်အစားခံရမှာ က ငါပါကွ"

"ကျွတ် မင်းဟာလေ တကယ့်ကြောင်လီးပူ ဘာတွေ ပြောမှန်း ကို
မသိဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိစ္စလေးတစ်ခုကို ဇာချဲ့နေတယ်"

မင်းပြည့်စုံ ငေါက်လိုက်တော့မှ လင်းမြတ် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏ ။

"ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ဘယ်အချိန်လာပြန်ခေါ်ရမလဲ"

လင်းမြတ် အမေးကြောင့် မင်းပြည့်စုံ လက်မှနာရီကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

"နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာရင် လာခေါ်"

"အေး ဒါဆို ငါတို့လစ်ပြီ အဲ ဒါနဲ့ ဒါရိုက်တာကို ဘာပြောလိုက် ရဦးမလဲ၊
မင်းကို မတွေ့ တော့ ငါတို့ပြောတာတောင် ယုံပျံ့မလားမသိဘူး"

"ယုံအောင်ပြောကွာ မယုံရင် ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက် ကဲ
သွားပါတော့ကွာ"

"အေးပါ သွားပြီ သွားပြီ"

လင်းမြတ် ပေစောင်းစောင်း ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့် ရပ်နေသော မင်းပြည့်စုံ
နားမှကားကို ငြိမ့်ခနဲမောင်းထွက်သွားသည်။

မင်းပြည်စုံ ကျုံးရေပြင်မှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်ကိုတစ်ဝ ကြီး
ရှူရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

မင်းပြည့်စုံအတွက် တစ်နာရီလောက် လွတ်လပ်ရလည်း ထို
လွတ်လပ်မှုဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပေ။

*

အခန်း (၃)

"မင်းရွေးချယ်တဲ့ subject လေးကကောင်းသားပဲနော်"

မြသဏ္ဌာန် သြရဲတည်ကြည်သော အသံကြောင့် ရေး ချက်တွေ ဖြင့် ကင်းပတ်စ်ပေါ် လှုပ်ရှားနေရာက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ပန်းချီကားကို လက်ပိုက်ကာကြည့်ပြီး ဝေဖန်ရေး သမား တစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့်ပြောနေသော မင်းပြည့်စုံကို အေးစက်တည်ငြိမ် သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

"နံနက်ခင်းအရောင်ဆိုတော့ အနွေးရောင်ကို သုံးရမှာ နော်၊ ကိုယ်စိတ်ထင် ကာလာအိုဗာ ဖြစ်နေမလားပဲ အင်း ပါးစပ်တစ်ပိုင်းကတော့ ကာလာမှန်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာလား"

မြသဏ္ဌာန် အမေးကို မင်းပြည့်စုံ ပခုံးတွန့်ပြီး ဟတ်ခနဲတစ် ချက်ရယ်လိုက်ကာ

"နိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ပန်းချီချစ်သူပါ ကိုယ်ခုလိုဘေးက နေ ဝေဖန်မိတာ မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်တော့ မ ဖြစ်လောက်ပါဘူး နော်"

"ဖြစ်တာပေါ့"

"ဟာ ဒါဆို မင်းအနုပညာသမားစစ်စစ် မဟုတ်သေးဘူးပဲ"

"ဘာဗျ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အနုပညာသမားဆိုတာ အများ ရဲ့ဝေဖန်မှုကို အသုံးပြုပြီး ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ဖို့ လမ်းဖောက်ရတာ မဟုတ်လား၊ အောင်မြင်မှုကိုလိုချင်ရင် အများ ရဲ့ဝေဖန်မှုကို ကောင်းကောင်းကြီးခံနိုင်ရမှာ ပေါ့"

မြသဏ္ဌာန် ရှုတည်တည်နဲ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ပြန် မပြော။ သူပြောတာက အမှန် ဖြစ်နေတော့ စကားနည်းရန်စဲ ငြိမ်သာနေ လိုက်တော့၏ ။

"ဒီပန်းချီကားက မင်းစိတ်ကြိုက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီချစ်သူအတွက်လား"

"ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ လောကကပေးတဲ့ အရောင်စစ်စစ်ကိုလိုက်ရေး ကြည့်နေတာ"

"အိုကေ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းရဲ့ပန်းချီကားကို ကိုယ်ဝယ်မယ်ဆိုရင် ရော ရောင်းမှာ လား"

ဒီလူတော့ လူကိုသက်သက်မဲ့ လာရစ်နေပြီဟုတွေ့ ကာ မြ သဏ္ဌာန် ခပ်စွေစွေကြည့်လိုက်သည်။ ပုံစံက ထောင့်မကျိုး။ အမှောင်ဂိုဏ်း က လူလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်။ ပုံစံက မလိုအပ်ပဲ လောင်းကုတ်တွေ မျက်မှန် တွေ ဦးထုပ်တွေ နဲ့ ရှုတ်ယုတ်ခတ်နေ၏ ။

မလိုအပ်ဘဲ ရှိုးထုတ်ထားသော ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် c ကြောင်တစ်ကောင်မှန်း သိသာနေ၏ ။

"ခင်ဗျား နှောင့်ယှက်ဖို့လာတာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ လှည့်ပြန် ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်နော်၊ ဒီထက်ဆက်ပြီး ရစ်လာဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီစုတ်တံကိုင့်တွဲလက်က ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတွေ ရဲ့ပါးကို သေသေ သပ်သပ်လေး ရိုက်တတ်တယ်"

"အဟတ် ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းက အနုပညာတစ်ရပ်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တင်ဆက်နေတယ်၊ ငါက မင်းရဲ့အနုပညာတစ်ရပ်ကို လေးစားစွာနဲ့ လာရောက်အားပေးတယ်၊ ဝေဖန်တယ်၊ ဒါကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ ပါးရိုက်မယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ မန္တလေး သူတွေ က ဒီလိုပဲ ရိုင်းတတ်သလား"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား အိုဗာ ဖြစ်လာပြီနော်"

မြသဏ္ဌာန် ဒေါသကြောင့် နှာသီးဖျားလေးတွေ ပင် နီရဲလာကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာဖိကိုက်လိုက်သည်။ မြသဏ္ဌာန် တကယ် ဒေါသထွက်သွားသည်ဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်သော မင်းပြည့်စုံ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာမ ဖြစ်ချင်၍ ကိုယ့်ဘက်ကပင် တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်၏ ။

"ဆောရီးပဲ ကိုယ်က အတည်ပေါက်နဲ့နောက်တတ်တယ်၊ မင်း စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ ဒီလိုပါ ကိုယ် မင်းရဲ့ လက်ရာကို စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဘာ"

"မင်း အခုရေး နေတဲ့ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုရောင်းပါလား"

မြသဏ္ဌာန် အထင်သေးသော သံသယမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့လေး စွေကြည့်လိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားက ဝယ်နိုင်လို့လား"

"ရက်စ် ကိုယ်က ဘောစိလေ"

မင်းပြည့်စုံ လောင်းကုတ်ဘေးအိတ်ထဲ လက်နှစ် ဖက် လျှို့ဝှက်ညှို့ ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားက ဒီပန်းချီကားကို ဘယ်လောက်တန်တယ် ထင်လို့ လဲ၊ ဦးပိန်တံတားပေါ်က ဓားခြစ်ပန်းချီကားတွေ လို တစ်ထောင်နှစ် ထောင် လောက် မှန်းထားလို့လား"

မြသဏ္ဌာန် တမင်ပင် ခပ်နှိမ်နှိမ်လေး မေးလိုက်သည်။

"မင်း ဈေးဖြတ်ပါ။ ကိုယ် တတ်နိုင်တဲ့ဈေးဆိုရင် လုံးဝမငြင်း ဘူး၊
ဝယ်မယ်"

မြသဏ္ဌာန် ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးလိုက်ပြီး

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဈေးဖြတ်မယ်၊ နှလုံးရောဂါ ရှိရင်
ရင်ဘတ်လေးဖိထား၊ နည်းနည်း ကြေးကြီးလို့လေ"

"အဟတ် ခုလို စိုးရိမ်ပေးလို့ ရင်တောင်ခုန်သွားပြီ၊ ကဲ ပြော ကြည့် ကိုယ်
နားထောင်မယ်"

မြသဏ္ဌာန် ပန်းချီကားတန်ဖိုးကို ဘယ်လောက်ဖြတ်ရမှန်း မသိ။
အလကား မဝယ်နိုင်ဘဲ တမင်လာရစ်နေသော လူကို တစ်ခါတည်း လှည့်ပြေးအောင်
မ ဖြစ်နိုင်သည့်ဈေးကိုပြောဖို့ အာရုံထဲ လျှပ်တစ်ပြက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

"နှစ် ဆယ့်ငါးသိန်း"

ကဲ မှတ်ပြီလား။ ဝယ်နိုင်ရင် ဝယ်ပေတော့ဆိုသော အတွေး ဖြင့်
ခပ်ထွေထွေလေး ပြောလိုက်သည်။

"အိုကေ ကောင်းပြီလေ၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဈေးသင့်ပါတယ်"

"ဘာ"

"ဟမ် ဈေးသင့်တယ်လို့ ပြောတာလေ"

"ဒါဆို ခင်ဗျားက ဝယ်မယ်ပေါ့"

"ဒါပေါ့ ငွေသားယူမလား၊ ချက်ခံယူမလား"

"ဟမ်"

မြသဏ္ဌာန် မျက်ဝန်းလေး အုံ့ဩစိတ်ဖြင့် ဝိုင်းစက်သွားသည်။

"ကိုယ် တည်းတဲ့ဟိုတယ်ကို ပန်းချီကား လက်စသပ်ပြီးတာနဲ့

လာပို့နိုင်မလား"

"ဟင့်အင်း ကျွန်တော် က ပန်းချီပဲဆွဲတာ၊ ပန်းချီကားတွေ ကို ဒေါလ်တူဒေါလ်စနစ်နဲ့ မပို့ဘူး၊ တကယ်ဝယ်ချင်တဲ့သူသာ ကျွန်တော့်ဆီ လာဝယ်ပေါ့"

မြသဏ္ဌာန်တို့ကလည်း နပ်ပြီးသား။ တကယ် ဝယ်နိုင်တာ လည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် သက်သက်မဲ့လူကို ရုပ်တည်နှင့်လာနောက်နေတာ။ သူပြောသလို တကယ်ထင်ပြီး အဲဒီ ဟိုတယ်ကို သွားပေးကြည့် ကိုယ့်ကို အားလုံးကတောင် ဝိုင်းပြီးရယ်ကြဦးမည် ။

"ဒါဆို မင်းလိပ်စာပေးလေ၊ ကိုယ့်တပည့်တွေ ကို ငွေနဲ့လွှတ် လိုက်မယ်၊ မင်းသာ ဒီပန်းချီကားကို ဘယ်တော့ လက်စသပ်ပေးနိုင်မလဲ"

"သဘက်ခါ"

"အိုကေ သဘက်ခါ မင်းအိမ်ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ လိပ်စာသာ အတိအကျပြောပါ"

မြသဏ္ဌာန် အိမ်လိပ်စာကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။ မင်းပြည့်စုံ စိတ်ဖြင့်လိုက်မှတ်လိုက်ပြီး ပန်းချီကားဆီသို့ အာရုံတွေ ကို ပြန်ပို့လိုက် သည်။

မြသဏ္ဌာန် ရင်ထဲမှာ တော့ မတင်မကျ။ ဒီလူတကယ်ဝယ်မှာ လား။ လေလာကျယ်တာလား။ တကယ်ဝယ်တာဆိုရင်တော့ သူမအတွက် အတိုင်းထက်အလွန် ပေါ့။

*

အခန်း (၄)

မြသဏ္ဌာန် ဖခင် ဖြစ်သူကို ဆေးလိမ်းပြီး နှိပ်ပေးနေရာမှ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ကဲကြည့် လိုက်သည်။

"သမီး အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ကားရပ်သံကြားရတယ်"

"ကျွန်တော် လည်း မသိဘူး ဖေဖေ၊ နေဦး သွားကြည့်လိုက် ဦးမယ်"

မြသဏ္ဌာန်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ ခပ်သွက် သွက် လျှောက်လာလိုက်၏ ။

အနက်ရောင် ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ်မှ သားသားနားနား လူနှစ် ယောက် ဆင်းလာသည်။ မြသဏ္ဌာန် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်ငေးကြည့်နေ မိ၏ ။

"ဒါ ပန်းချီဆရာမအိမ်ပါလား ခင်ဗျာ"

လင်းမြတ် မြသဏ္ဌာန် ပန်းချီဆရာမဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် တမင် အလုပ်သဘောအရ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုးချစ်ကတော့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်ပင် မြသဏ္ဌာန်ကို မျက်လုံးကျွတ်ကျမ တတ် ကြည့်နေ၏ ။

"ဒါ ပန်းချီဆရာမ အိမ်ပါလားခင်ဗျာ"

လင်းမြတ် မြသဏ္ဌာန် ပန်းချီဆရာမဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် တမင် အလုပ်သဘောအရ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုးချစ်ကတော့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်ပင် မြသဏ္ဌာန်ကို မျက်လုံးကျွတ်ကျ မတတ် ကြည့်နေ၏ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ"

"မင်းသား မင်းပြည့်စုံက ပန်းချီကားချပ်ဖိုး ငွေလာချေခိုင်းလို့ ပါ"

မြသဏ္ဌာန် မယုံကြည်နိုင်လွန်းသော အံ့ဩမှုတွေ က မျက်နှာ ပေါ်သို့ အစီအစဉ်မကျစွာ တိုးဝင်လာကာ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား ဖြင့်

"ဒါဆို အိမ်မှာ လာပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် မင်းသား မင်းပြည့် စုံကို ပန်းချီကားရောင်းဖို့ ဈေးမဆိုင်ထားပါဘူး"

"ဗျာ"

လင်းမြတ်နှင့်ဖိုးချစ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး

"ဟိုလေ တစ်နေ့က ကျုံးမြို့ရိုးပန်းချီကားရေး နေတာ ဒီက တစ်ယောက်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီ နေ့က ဒီကပဲ ကိုယ်တို့မင်းသား ကို သိန်းနှစ် ဆယ်ရရင် ရောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"ဟင် ဒါ ဒါဆို အဲဒီ နေ့က လူဆိုးဂိုဏ်းသားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတဲ့သူက မင်းသား မင်းပြည့်စုံပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု သူ ရှုတင်ဝင်နေရလို့ ကိုယ်တို့လာယူတာ ပါ"

မြသဏ္ဌာန် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုသို့ ဝမ်းသာသွားရခြင်းမှာ မင်းပြည့်စုံကြောင့်မဟုတ်။ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲ တွေ့ ကရာ ဈေးနှုန်းဖြင့် ပန်းချီကားတန်ဖိုးဖြတ်လိုက်ခြင်းကို အတည်ထင်ပြီး လာ ဝယ်သော ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တကယ်ရောင်းရတော့ လည်း မြသဏ္ဌာန်အတွက် ရုတ်တရက် ခုန်ပေါက်ဝင်လာသည့် အခွင့် အရေး ကောင်းတစ်ခု။

"အိမ်ပေါ်တက်ကြပါဦး၊ ပန်းချီကားက လက်စသတ်ပြီးပေမယ့်

ဘောင်တောင်မတပ်ရသေးဘူး"

လင်းမြတ်နှင့်ဖိုးချစ် မြသဏ္ဌာန်အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။
ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် လှဲနေသော မြသဏ္ဌာန်၏ အဖေ ဦးရန် နိုင်ကိုတွေ
တော့ လင်းမြတ် တရိုတသေ ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ရှိ
ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"မောင်ရင်တို့က ဘယ်ကနေ ဒီပန်းချီကားကို လာဝယ်ကြတာ လဲကွယ်"

ဦးရန်နိုင် ဘာရယ်မဟုတ်။ စကားစရှာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော် တို့ ရန်ကုန်ကပါ အန်ကယ်"

"ဟေ့ ရန်ကုန်ကတောင် လာဝယ်ကြတာလား၊ ဪ တကူး
တကတောင် လာဝယ်ကြတာကိုး"

"ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဟဲ အန် အန်ကယ်နေကောင်းတယ် နော်"

"ဦးလေးပုံစံက နေမကောင်းတဲ့ရုပ် ပေါက်နေလို့လားကွ"

"ဗျာ ဟုတ် အဲ မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ ဒီလိုပဲ ရှိသေသမှုနဲ့
မေးလိုက်တာပါ"

"ဪ အေး ဒါလည်း တို့မြန်မာတွေ ရဲ့ ပဋိသန္ဓာရ စကားပေါ့ ကွယ်၊
ဒါနဲ့ မင်းတို့ပုံစံကြည့်ရတာ ပန်းချီကို တော် တော် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတတ်မယ်
ထင်တယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ခု ဒီပန်းချီကားက ရုပ်ရှင်နဲ့
ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မော်ဒယ်မင်းသား မင်းပြည့်စုံ ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာပါ"

ဦးရန်နိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သမီးအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူ
သွားမိသည်။ စူပါမင်းသား တစ်ယောက်က ကိုယ့်သမီး ပန်းချီကားကို တန်ဖိုးထားပြီး
လာဝယ်တာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူချင်စရာကောင်းလိုက် ပါသလဲ"

ဦးရန်နိုင် ဂုဏ်ယူပီတိပြီးတွေ ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ တုံး
မြသဏ္ဌာန် ပန်းချီကားကို အသေအချာ ထုပ်ပိုးပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ယူလာ၏။

လှမ်းပေးလာသော ပန်းချီကားကို လင်းမြတ် လှမ်းယူလိုက် သည်။

ဖိုးချစ်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ငွေထုပ်ကို မြသဏ္ဌာန် အား
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"သိန်းနှစ် ဆယ်တိတိပါ ရေကြည့်လိုက်ပါဦး"

မြသဏ္ဌာန် ငွေထုပ်ကို လှမ်းယူကာ

"ရပါတယ် မရေကြည့်တော့ပါဘူး"

"ဒါဆို ကျွန်တော် တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့မင်းသားကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်လို့
ပြောပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပေးပါ့မယ်"

လင်းမြတ်နှင့်ဖိုးချစ် မြသဏ္ဌာန်တို့ သားအဖကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသွား၏။ ခြံထဲမှကားထွက်သွားတော့မှ မြသဏ္ဌာန် ဝီပြင် စွာ ပျော်နိုင်တော့၏။

"ဖေဖေ ရော့ ဒါ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး ရောင်းရတဲ့
ပန်းချီကားရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံ၊ အဖေ သုံးချင်တာသုံး၊ လှူချင်တာလှူဖို့ ဖေဖေပဲ
ယူထားလိုက်ပါ"

"သမီးပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ သမီးနဲ့ဖေဖေ နှစ်
ယောက်တည်းရှိတာ သမီးပိုက်ဆံ အဖေပိုက်ဆံ ခွဲခြားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဖေဖေက
သမီးအတွက်ပဲ ဂုဏ်ယူမိတာပါ၊ ငါ့သမီးလေးရဲ့ အနုပညာခန်း ကတော့ စပြီး
ပွင့်လာပြီ၊ ဖေဖေဆန္ဒအရဆို သမီးကို တစ်ကိုယ်တော် ပြပွဲလေး လုပ်စေချင်တယ်"

"ကျွန်တော် လည်း စိတ်ကူးထားပါတယ် ဖေဖေ၊ အခွင့်အရေး
ပေးတဲ့တစ်နေ့ကျရင် ဖြစ်လာမှာ ပါ"

ဒါဟာ မြသဏ္ဌာန်၏ အကြီးမားဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဟုဆိုက မမှာ ။

*